

Event Scene

MALLE, 20 DECEMBER

Hoi MATHIAS,

IK BEN NET WOEST NAAR MIJN KAMER GESTORMD. ALWEER ... PA
EN MA VRAGEN ER ZELF OM. ZE ZIJN ONUITSTAANBAAR SINDS JIJ
DOOD BENT. ECHT! JE ZOU HEN NIET MEER HERKENNEN. IK WEET
DAT IK JE ALTIJD HETZELFDE SCHRIJF, MAAR DAT MAAKT NIET UIT.
JIJ BENT DOOD, DUS LEES JE DIT TOCH NOOIT. NEVER. NIMMER. DOOD
VOOR ALTIJD EN EEUWIG. EN JE HEBT MIJ ALLEEN ACHTERGELATEN.
NOG EENS BEDANKT DAARVOOR. HET SUCKT! OF DACHT JE MISSCHIEN
DAT IK ZONDER JE KAN? JE BENT - WAS - MIJN BROER. MIJN
TWEELINGBROER. MIJN BESTE VRIEND. MIJN MAATJE.

STOP! IK GA NIET HUILEN. NIET ALWEER. HET LIJKT WEL OF IK AL
EEN JAAR AAN HET HUILEN BEN. IK BEN HET JANKEN BEU. IK HEB
ER GENOEG VAN. IK HEB GENOEG VAN ALLES!

HET AVONDETEN WAS NIET TE VRETEN, TROUWENS. DE AARDAPPELS WAREN NIET GAAR, HET VLEES WAS DROOG EN DE GROENTEN KWAMEN UIT BLIK. BAH! EN MA IS WEER DRONKEN. ZE ZEI VAN NIET, MAAR ZE HAD AL TWEE GLAZEN WIJN OP VOOR WE AAN TAFEL GINGEN. IK WEET HET, MA DRINKT GRAAG EEN WIJNTJE BIJ HET ETEN, MAAR SINDE JIJ DOOD BENT, IS ZE VERANDERD IN EEN ZUIPSCHUIT. ZE VLUCHT IN DRANK ZOALS PA VLUCHT IN ZIJN WERK. MA VERWIJT PA DAT HIJ ER NOOIT IS. PA VERWIJT MA DAT ZE ER WEL IS, MAAR OOK NIET. SNAP JE? SINDE JIJ DOOD BENT, DOOLT ZE DOOR HET HUIS ALS EEN GEEST. ZE ZWELGT IN ZELFMEDELIDEN. ALSOF HET VOOR HAAR ERGER IS DAN VOOR ONS. NIET! ZIJ HEEFT PA NOG, IK HEB NIEMAND.

HOEWEL ... MA EN PA ZIJN ELKAAR AL EEN TIJDJE KWIJT. ZE KUNNEN ELKAAR NIET MEER UITSTAAN. NIET DAT ZE RUZIE MAKEN. ZE DOEN GEWOON NIETS. ER GEBEURT THUIS NIETS. ER WORDT NIET GEPRAAT. IK BEDOEL: ER WORDT VEEL GEZEGB, MAAR NIET ECHT GEPRAAT.

NEEM NU DAARNET. WE ZATEN AAN TAFEL MET ONS DRIE. PIJNLIJK, WANT JOUW PLEK IS AKELIG LEEG. JOUW STOEL STAART ONS AAN. DE STILTE WORDT DAN ZO LUID DAT ZE PIJN DOET AAN MIJN OREN. DE ONDERHUIDSE SPANNING IS ZO DIK DAT JE ZE KUNT SNIJDEN MET EEN MES. 'HOE WAS HET OP SCHOOL, NELL?' VROEG PA. HIJ WIST NIET EENS DAT DE EXAMENS AFGELOPEN ZIJN EN DAT IK VANDAAG NIET NAAR SCHOOL HOEFDE. DUS DAT VERTELDE IK HEM. TOEGEGEVEN,

MIJN REACTIE WAS NOGAL BOT. MAAR MIJN TRANEN ZATEN WEER HOOG, ZOALS ALTIJD SINDE ... MAAR GOED, JIJ BENT DOOD EN DAT IS VOOR ALTIJD, EN IK KAN NIET BLIJVEN HUILEN. HET IS AL EEN JAAR GELEDEN EN MIJN LEVEN GAAT VERDER. OOK ALS HET SUCKT.

ANYWAY, PA BEGON VRAGEN TE STELLEN OVER DE EXAMENS EN MIJN RAPPORT. HIJ BEGRIJPT NIET DAT IK ME NIET KAN CONCENTREREN. DAT HET ME GEEN RUK INTERESSEERT OF IK GOEDE RESULTATEN BEHAAL OF NIET. HIJ ZEURDE OVER MIJN TOEKOMST, DIPLOMA'S EN EEN GOEDE JOB. IK WERD BOOS. EN TOEN WERD MA BOOS OP PA, OMDAT ZIJ ME WEL BEGRIJPT - OF DAT DENKT ZE TOCH ... VERVOLGENS BEGON ZE OVER JOU EN GING ZE HUILEN. DAARNA ZEI PA DAT HIJ HAAR GEHUIL BEU IS EN DAT WE ALLEMAAL VERDER MOETEN, EN TOEN BEN IK WEGGELOPEN. EN NU SCHRIJF IK EEN BRIEF NAAR JOU. ALWEER ...

DE ROUWTERAPEUT HEEFT ME AANGERADEN OM JE TE SCHRIJVEN. SINDEDIEN DOE IK DAT BIJNA ELKE DAG. IK PRAAT DE HELE TIJD TEGEN JE ALS IK ALLEEN BEN EN DAN SCHRIJF IK JE NOG OOK. STOM, HÈ. BRIEVEN AAN MIJN DODE BROER ... DAT WAS HET ENIGE NUTTIGE DAT DIE THERAPEUT OOIET GEZEGB HEEFT, TROUWENS. IK BEN MAAR DRIE KEER NAAR HAAR TOE GEWEEST. IK HEB NIEMAND NODIG, IK KNAP MIJN ZAAKJES ZELF WEL OP. IK MOET WEL, NU JIJ WEG BENT.

MERDE! IK ZEG JE NET DAT PA EN MA NIET VEEL RUZIEMAKEN EN NU HOOR IK ZE ROEPEN TOT OP MIJN KAMER. EERLIJK GEZEGD GEBEURT DAT DE LAATSTE WEKEN MEER EN MEER.

STRAKS GAAN ZE NOG SCHEIDEN EN IS ALLES HELEMAAL STUK. ONS GEZIN IS AL STUK, MAAR DAN ZOU ECHT ALLES WEG ZIJN. EN NU HUIL IK TOCH. NIET EERLIJK! NIETS IS EERLIJK! IK WIL NIET MEER DROEVIG ZIJN! DAN LIEVER BOOS ... BOOS IS BETER DAN DROEVIG.

IK GA GAMEN. MENSEN AFSLACHTEN. HOE MEER BLOED, HOE BETER. HOE MEER GEWELD, HOE LIEVER. IK STA BEKEND OM MIJN WREDE SPELTACTIEKEN. MIJN VOLGERS ZIJN ER GEK OP. IK NIET ZO, MAAR HET HELPT OM ME AF TE REAGEREN. EN DAN TE BEDENKEN DAT IK AMPER GAMEDE TOEN JIJ NOG LEEFDE ... IK BEN ER INTUSSEN GOED IN. VEEL BETER DAN JIJ. IK ZOU JE ZO AFMAKEN. ECHT! ALS JE ME NIET GELOOFT, KOM DAN TERUG. DAN BEWIJS IK HET JE. KOM TERUG. ALSJEBLIEFT! IK MIS JE ...

NELL

Geselecteerd

‘Mijn nieuwe vlog is af, Mathias! Wil je hem horen?’ vraag ik. De stilte die volgt snijdt door mijn hart. Mathias antwoordt niet. Hij is dood. Het verdriet rijt me open. Het is alsof mijn ziel geamputeerd werd toen hij stierf. Ik moet tegen hem praten, anders is hij echt weg en dat kan ik niet aan. Ik kan en wil niet alleen zijn. Ik duw mijn eenzaamheid weg en praat verder. ‘Luister,’ zeg ik.

Ik speel het filmpje af dat ik net heb opgenomen. Mijn hoofd komt in beeld. Ik luister aandachtig naar mezelf. ‘Ik voel pas dat ik leef op het moment dat ik mijn headset opzet en mijn controller in mijn handen heb. Ik leef om te gamen. Ik adem gamen. Het is geen verslaving, het is een levensstijl. Dit is waarin ik goed ben. Dit is wat ik wil doen met mijn tijd. Elke dag, de hele dag. Het maakt niet uit wat anderen daarvan vinden. Het is mijn leven.’

In mijn verbeelding lacht Mathias me uit. Ik lach mee.

‘Misschien klinkt het als bullshit, maar mijn fans vinden dit echt cool,’ ga ik verder. ‘Wat lach je? Ik ben goed in gamen. Ik game me suf sinds jij dood bent. Ik heb toch niets beters te doen. Ik spreek

niet meer af met onze vrienden, want die bekijken me altijd vol medelijden. Het lijkt of iedereen verwacht dat ik de hele tijd droevig ben. Maar ze zijn het ook beu dat ik voortdurend over jou praat. Als ik erbij kom, wordt de sfeer instant grimmig en is de fun weg. Hoeft niet voor mij, ik ben nog liever alleen.'

Ik slik mijn tranen weg en schud mijn hoofd. Ik ga NIET huilen!

'Ik ben trouwens niet gewoon goed in gamen,' poch ik. 'Episch ben ik! Kijk maar: ik heb meer dan 100.000 volgers op mijn kanaal. Ze bekijken mijn filmpjes om te leren gamen. Of voor het entertainment. En ook wel omdat ik heel gewelddadig speel. Mijn motto is: ik leef voor wreedheden en ik adem gruwel.'

Het klinkt zo dom als ik het hardop zeg dat ik grinnik. Maar het werkt wel. Die slagzin heeft me bekend gemaakt.

Ik bekijk mijn vlog nog één keer kritisch en upload hem dan.

'Ik heb de kleding van mijn avatar ook aangepast. Niet veel, maar toch ... Nu is ze perfect! Je zou mijn avatar zo cool vinden, broer,' zeg ik. 'Veel beter dan die soldaat van jou ... Mijn avatar is tenminste net zo knap als ik.'

Ik glimlach als ik me Mathias' reactie inbeeld. Hij zou niet meer bijkomen van het lachen, omdat ik mezelf knap noem. 'Pffft ...' doe ik. 'Kijk dan!'

Trots show ik mijn avatar. Het is een bloedmooi Japans meisje in een schooluniform. Online heet ik Go-Yu. Dat is afgeleid van Gogo Yubari, een Japanse huurmoordenaress uit de film *Kill Bill* van Quentin Tarantino. Ik wilde mijn avatar eerst Gogo Yubari noemen,

maar dat mocht niet. Je mag geen namen van bestaande mensen of personages uit boeken, games of films gebruiken vanwege het copyright. Daarom zijn er online veel avatars die erg lijken op bestaande personages. Hun namen zijn vervormd: Dinkey Dong in plaats van Donkey Kong of Liugi in plaats van Luigi. Vaak zijn het stomme afleidingen. Ik heb een keer gegamed tegen een avatar die leek op Pac-Man en die zichzelf Pick-Man noemde!

Go-Yu vind ik goed gevonden en het klinkt mooi. Mijn avatar lijkt trouwens maar een beetje op de echte Gogo Yubari. 'Geef toe dat ze sexy en intimiderend tegelijk is,' knik ik tevreden. 'Check out mijn wapen ... Zalig toch, die morgenster!' Dat is mijn favoriete wapen: een lange, metalen ketting met aan het einde een zware bol met pinnen. Ideaal voor mijn imago als liefhebber van gruwel.

'Jij zou mijn morgenster ook top vinden,' vervolg ik. 'Het voelt zalig om er iemands gezicht mee open te rijten of om hem superhard in iemands ballen te rammen. Echt! Wat? Ik klink niet als je zus? Tja, je vredelievende zusje is intussen een hardcore gamer. Had je maar niet dood moeten gaan. Het is jouw schuld dat ik me thuis opsluit en vlucht in virtueel geweld. Stop met zeuren! Ik doe wat ik wil. Als ik wil leven als een kluizenaar, is dat mijn keuze, niet de jouwe. En zeker niet die van pa en ma.'

Ik zucht als ik denk aan het gesprek dat ik daarnet had met pa. Hij vindt dat ik terug atletiek moet doen. Dat was mijn passie voor Mathias doodging. Maar ik kan niet terug naar mijn oude leven. Ik kan niet doen alsof er niets gebeurd is. Ik haat het om het meis-

je-met-de-dode-tweelingbroer te zijn. Boos schud ik mijn hoofd om de nare gedachten weg te krijgen. ‘Ik kan ook perfect schieten,’ zeg ik. Zolang ik praat over gamen, denk ik nergens anders aan. ‘*Short, medium of long range* maakt me niet uit. Ik leg iedereen neer. Je gelooft me niet? Ik zal het je laten zien.’

Ik start een game. Binnen de kortste keren denk ik niet meer aan atletiek of discussies met pa. Ik denk zelfs niet meer aan Mathias. Het spel slorpt me op en verjaagt al mijn verdriet en eenzaamheid. Dat is de echte reden waarom ik game.

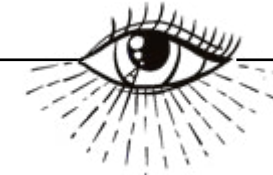
Momenteel speel ik het liefst *battle royale*. Dat is een spelvorm waarin je met veel spelers tegelijk in een wereld gedropt wordt om elkaar uit te moorden. De laatste speler die overblijft, wint. Dat ben ik vaak. Sommige spelers vormen een team. In het spel wordt dat een clan genoemd. Ik doe dat nooit, ik ben een solospeler. Ik heb geen andere mensen nodig, niet online en zeker niet offline. Ik doe mijn eigen ding en wil niet praten met anderen. Ook niet als ik game.

Door solo te spelen ben ik compleet gefocust op het spel, zoals nu. Ik lig boven op een heuvel, verscholen achter een struik. Ik speur door mijn *sniper rifle* en ontdek al snel de laatste tegenstander. Ik richt en vuur een perfecte *headshot* af. De speler valt neer. Dood.

Ik spring op, spurt naar hem toe en verbrijzel zijn schedel met mijn morgenster. Daarna rijt ik zijn buik open, zodat de ingewanden eruit spatten. Gewoon voor de lol, en vooral voor mijn volgers. Zij houden van dat soort gruwel.

Het volgende moment gebeurt er iets raars. Het spel bevriest.

Alles valt stil en de achtergrond verdwijnt. Dat is geen gewone *glitch*! Er verschijnt een bloedrode lucht met daarin een vrouwengezicht. Het gezicht heeft blauwe ogen waar data uitstromen. Allemaal enen en nullen. In de iris van het rechteroog zit de letter A verwerkt. Het is ontzettend mooi en angstaanjagend tegelijk.

Gefeliciteerd, Go-Yu! Ik heb je geselecteerd voor de Glitch Game. Deelnemers moeten volledig toegewijd zijn aan het spel. Ik verwacht 100 % overgave. Het wordt de ervaring van je leven. De Glitch Game start op 26 december om tien uur in jouw lokale tijd. Be there if you dare.

Het gezicht verdwijnt. Het scherm flikkert nog één keer. Dan wordt alles weer normaal. ‘Zag je dat?’ vraag ik. ‘Wat was dat? Dit moeten mijn volgers zien. Dit gaat viraal!’

Snel verlaat ik de game en upload ik het filmpje dat ik gemaakt heb. ‘Huh?’ zeg ik verbaasd als ik het bekijk. ‘De opname stopt op het moment dat ik het spel win. De *glitch* staat er niet op.’

Ik vloek. Teleurgesteld sluit ik mijn kanaal. ‘Typisch,’ mopper ik. ‘Nooit geluk voor Nell. Wat had je anders gedacht?’

Voor ik daarover kan nadenken, start ik een nieuw spel. Twee minuten later ben ik de vreemde *glitch* vergeten.